

Combined Arms Warfare (CAW)

De sleutel tot succes op het slagveld

Tom SIMOENS

Majoor dr. Tom SIMOENS is militair docent aan de Koninklijke Militaire School. Hij is tevens het hoofd van de leerstoel Geschiedenis. Hij is gespecialiseerd in oorlogvoering in de Eerste Wereldoorlog. De evolutie van Combined Arms Warfare in de 20ste eeuw is de rode draad doorheen een cursus die hij doceert aan de faculteit Sociale en Militaire Wetenschappen.

Le Combined Arms Warfare (CAW) consiste essentiellement en une coopération poussée entre les différents systèmes d'armes terrestres, soutenus par des systèmes navals et aériens. Le CAW moderne apparaît lors de la Première Guerre mondiale. Depuis lors, les conflits armés et les guerres ont montré à quel point il est difficile de faire fonctionner conjointement tous les systèmes d'armes sur le champ de bataille. Nous pouvons le constater aujourd'hui en Ukraine, où les forces armées russes ne sont pas parvenues à mettre en œuvre une version moderne du CAW. Pourtant, le siècle dernier a montré qu'un CAW correctement appliqué conduit très souvent au succès sur le champ de bataille. Aussi, le présent article plaide pour une revalorisation de l'importance du CAW au sein de la Défense belge.¹

De zwakke prestaties van het Russische leger in Oekraïne tonen nogmaals aan dat klassieke landoperaties met hoge intensiteit bijzonder complexe ondernemingen zijn. De eerste weken van de oorlog werden we op sociale media overspoeld met spectaculair beeldmateriaal van Russische tanks en pantservoertuigen die de lucht in vlogen, vaak nadat ze geraakt werden door antitankmissiles zoals de Javelin of NLAW. In plaats van hierin het definitieve failliet van tanks te zien, wil deze tekst argumenteren dat een gedeeltelijke oplossing voor de Russische tactische problemen

¹ Ce texte, avec les références complètes des documents et travaux utilisés peut être obtenu auprès de l'auteur. Deze tekst, met volledige referenties naar de gebruikte documenten en werken, kan steeds gevraagd worden bij de auteur (tom.simoens@mil.be).

te vinden is in een goede uitvoering van CAW, namelijk “the synchronized and simultaneous application of arms to achieve an effect greater than if each element was used separately or sequentially.”² CAW is cruciaal gebleken in vele types oorlogen en conflicten, zowel in klassieke operaties (zoals in Oekraïne) als in *Special Ops*, COIN (*counter-insurgency*), asymmetrische oorlogvoering (*asymmetric warfare*) of conflicten van lage intensiteit (*low-intensity conflicts*). Elektronische oorlogvoering (*electronic warfare*), maar ook de synchronisatie met de gevechtsondersteunende eenheden (*combat service support – manning, arming, fixing, fueling, moving and sustaining*) maken er integraal deel van uit. CAW is de facto vaak een joint gebeuren (d.w.z. dat land-, lucht- en/of zeestrijdkrachten de krachten bundelen). Voor het Amerikaanse leger past CAW zelfs in een multi-domain benadering (land, lucht, zee, cyber en ruimte): “[ADP 3-0] expands combined arms to include joint and multinational capabilities as integral to combined arms [...]” en “that all operations are combined arms operations, and all combined arms operations are conducted in multiple domains.”³ We merken ten slotte op dat het adjectief *combined* in de benaming *combined arms warfare* niet de normale betekenis heeft: normaal gezien duidt *combined* op activiteiten, operaties of organisaties waaraan elementen van meer dan één land deelnemen, maar dat is bij CAW niet altijd het geval.

Het belang van CAW voor moderne legers kan dus niet overschat worden. En toch slaagden de Russische strijdkrachten er in Oekraïne helemaal niet in om hun verschillende wapensystemen te synchroniseren op het slagveld, zeker niet in de eerste fase van de strijd. Zelfs in de tweede fase, in de Donbasregio, was de Russische invulling van CAW vrij primitief: “Russia’s approach to CAW was generally to hammer Ukrainian positions with artillery and other stand-off weapons and then to send armored vehicles forward on a maneuver termed ‘reconnaissance to contact’, designed to overwhelm what remained of Ukrainian defensive lines”⁴.

De geschiedenis als inspiratiebron

CAW kent nochtans een lange en boeiende geschiedenis. In de 20ste eeuw moesten legers zich voortdurend aanpassen aan de harde realiteit van het slagveld, een hoogst competitieve omgeving waarin aanval en verdediging elkaar voortdurend

² ADP 3-0. Operations, Washington, Department of the Army, 31/07/2019, 3-9.

³ ADP 3-0. Operations, Washington, Department of the Army, 31/07/2019, v en 3-9.

⁴ S.G. Jones, “Russia’s ill-fated invasion of Ukraine: Lessons in Modern Warfare”, csis.org, 01/06/2022, (<https://www.csis.org/analysis/russias-ill-fated-invasion-ukraine-lessons-modern-warfare>).

Combined Arms Warfare (CAW)
De sleutel tot succes op het slagveld

de loef probeerden af te steken met nieuwe wapens en tactieken. Tijdens de Eerste Wereldoorlog hadden de oorlogvoerende partijen vier jaar nodig om CAW op punt te stellen. Dit proces verliep met vallen en opstaan, maar in 1918 waren alle partijen, ook het Duitse Rijk en zelfs het Belgische leger, in staat om door de vijandelijke posities te breken dankzij rond de infanterie opgebouwde CAW. Die had sinds 1914 een heuse empowerment meegemaakt met de veralgemening van draagbare automatische vuurwapens, hand- en geweergranaten, lichte mortieren en zelfs infanteriekanonnen, vlammenwerpers, enz. De infanteristen beheersten steeds beter moderne tactische procedés, zoals vuur-en-beweging of infiltratietactieken. De artillerie, met doeltreffende rollende spervuren die vijandelijke soldaten verplichtten om dekking te zoeken terwijl de eigen troepen de vijandelijke stellingen naderden, de genietroepen die hindernissen zoals prikkeldraadversperringen opruimden en de veroverde posities hielpen consolideren, de tanks die vijandelijk vuur aantrokken en vijandelijke posities frontaal confronteerden en de vliegtuigen voor waarneming en rapportering, maar ook voor vuursteun (*close air support*), stonden de infanteristen bij. De infanterie dicteerde het tempo van de operaties en de steunwapens pasten zich daaraan aan. CAW liet de geallieerden toe om eind 1918 de Duitse linies stelselmatig te doorbreken met een *bite and hold*-tactiek: een doorbraak (*bite*) van 5 tot 20 km diep werd steeds gevolgd door een periode van consolidatie (*hold*). Enkele dagen of weken later volgde dan een nieuwe *bite*.

In mei 1940 verbaasden de Duitsers de wereld (en ook een beetje zichzelf) met een spectaculaire campagne tegen de Westerse grootmachten doorheen de Ardennen op basis van een nieuwe versie van CAW. De Duitsers bouwden ditmaal hun speerpunten op rond de tank (in plaats van de infanterie), die samengebracht werden in groeperingen van verschillende pantserdivisies. Duikbommenwerpers gaven als vliegende artillerie vuursteun. Er was infanterie-, genie- en artilleriesteun voorzien in deze pantserspitsen, maar al snel na de overschrijding van de Maas op 13 mei moesten die afhaken, omdat ze het strakke tempo van de *Panzers* niet konden volgen. De Duitsers legden de bijna 400 km naar de monding van de Somme bij Abbeville af in negen dagen tijd en dat tegen een multinationale strijdmacht van Fransen, Britten, Belgen en Nederlanders. De Duitsers beseften evenwel ook dat hun prestatie van mei 1940 deels te danken was aan een stevige portie geluk. CAW werd mede daarom na dat eerste oorlogsjaar evenwichtiger, met een grotere rol voor infanterie en artillerie, naast de onvermijdelijke tanks. Dat was ook een gevolg van de opkomst van steeds betere en talrijkere antitankwapens (kanonnen, maar ook *tankdestroyers* en antitankraketten zoals de Bazooka of Panzerfaust).

Combined Arms Warfare (CAW)
De sleutel tot succes op het slagveld

Die meer evenwichtige CAW werd na 1945 nooit meer fundamenteel uitgedaagd, ondanks het verschijnen van nieuwe wapensystemen, zoals pantservoertuigen voor de infanterie (*armoured personnel carriers en infantry fighting vehicles*), helikopters, antitankmissiles en kruisraketten, schouderafgevuurde luchtdoelmissiles tegen vliegtuigen of PGM (*precision guided munitions*), enz. In Vietnam, een oorlog die toch vooral associaties oproept met infanteriepatrouilles en helikopters, bleek CAW de beste garantie op succes te bieden. Uit een studie van de inzet van Australische eenheden in de Vietnamoorlog bij gevechten met voorbereide defensieve (bunker) stellingen van de Vietcong bleek dat de Australische ripostes uitgevoerd door infanteristen, gesteund door tanks en artillerie en met eventuele luchtsteun, veruit het vaakst tot succes leidden en de eigen verliezen beperkten, ondanks de jungleachtige omgeving en de vaak zeer korte afstand waarop de gevechten zich afspeelden. De onderzoekers waren duidelijk: “The combination of infantry, armour (particularly heavy armour), air strike and artillery was a potent and flexible instrument. Moreover, it was an instrument that rarely failed to seize its objectives with a success rate of 95 per cent.”⁵ Ook de Israëli’s bewezen in de diverse oorlogen en conflicten waarin ze betrokken waren, hoe belangrijk CAW is voor militair succes. Ze lieten echter een paar keer steken vallen inzake CAW en dat werd telkens afgestraft. Na de Zesdaagse Oorlog van 1967 verwaarloosden ze bijvoorbeeld hun CAW, overtuigd dat tanks en vliegtuigen ook de volgende klus wel zouden klaren. De Israëli’s tanks, niet beschermd door artillerie of infanterie, reden zich zes jaar later echter te pletter tegen de Egyptische antitankmissiles van Sovjetmakelij, een beetje zoals de Russische tanks in de beginweken van de inval in Oekraïne in 2022. Maar de Israëli’s herpakten zich en nog tijdens dezelfde Jom Kipoer-oorlog in 1973 zetten ze hun CAW terug op de rails waarna ze de Egyptenaren en Syriërs alsnog een zware klap toebrachten. We kunnen ons trouwens de vraag stellen of Westerse legers vandaag niet in dezelfde val lopen door zich te fixeren op luchtmacht en de Special Forces als pasklare oplossing op elke militaire uitdaging. De gevechten in Afghanistan na 9/11 waren op dat vlak alvast een eerste realiteitscheck: “As a result, advanced armies are busy revalidating the art of combined arms warfare”⁶.

⁵ R. Hall en A. Ross, “Lessons from Vietnam. Combined Arms Assault against Prepared Defenses”, in: M. Evans en A. Ryan, *From Breitenfeld to Baghdad. Perspectives on Combined Arms Warfare*, Land Warfare Studies Centre, Working paper n° 122, 2003, p. 42.

⁶ M. Evans, “General Monash’s Orchestra. Reaffirming Combined Arms Warfare”, in: M. Evans en A. Ryan, *From Breitenfeld to Baghdad. Perspectives on Combined Arms Warfare*, Land Warfare Studies Centre, Working paper n° 122, 2003, p. 21-22.

Combined Arms Warfare (CAW)
De sleutel tot succes op het slagveld

De Amerikanen herontdekten de waarde van CAW-teams in stadsgevechten met bijvoorbeeld de *thunder* runs tijdens de operatie Iraqi Freedom in 2003: tanks bleken in een stedelijke omgeving (Najaf, Bagdad) van goudwaarde, op voorwaarde dat ze oordeelkundig werden ingezet in combinatie met lichte infanterie en ze het een en ander konden incasseren (*survivability*). De Russen ondervonden het belang van CAW aan den lijve tijdens het conflict in Tsjetsjenië. In de Eerste Tsjetsjeense Oorlog (1994-1996) waren de Tsjetsjenen succesvol door teams van drie of vier strijders samen te stellen, bestaande uit een RPG-schutter, een machinegeweerschutter en een scherpschutter, die als een soort *wolfpacks* rond de Russische formaties cirkelden in de hoofdstad Grozny.

© BE Defence

Ze slaagden erin om op 1 januari 1995 de Russische Maykop Brigade 800 verliezen te bezorgen waarbij ze 102 van de 120 BMP's en 20 van de 26 tanks uitschakelden. De Russen pasten zich echter aan en in de Tweede Tsjetsjeense Oorlog (1999-2009) gebruikten ze *troika fire* teams samengesteld uit een scherpschutter, een machinegeweerschutter en een granaatwerper, gesteund door twee bevoorraders, om

Combined Arms Warfare (CAW)
De sleutel tot succes op het slagveld

hun pantservoertuigen te beschermen. Na de Eerste Tsjetsjeense Oorlog hadden de Russen dus hun les geleerd: “Despite some problems, the Russian armed forces [in de Tweede Tsjetsjeense Oorlog] showed proficiency in combined arms operations.”⁷ Een Russische infanteriecompagnie kreeg toen vaak ook een artillerie- of mortierbatterij onder eigen direct bevel. Ook dit is een tendens sinds de Tweede Wereldoorlog: *combined arms*-eenheden zijn steeds vaker op lagere echelons terug te vinden. Reeds tijdens de Tweede Wereldoorlog telde een Amerikaans peloton *tankdestroyers* niet alleen tankjagers, maar ook een sectie infanterie voor de nabije beveiliging en een sectie luchtdoelverdediging, een flinke uitdaging voor een pelotonscommandant.

© BE Defence

De sleutelementen van CAW

Om succesvol aan CAW te doen zijn er een aantal essentiële elementen. Ten eerste moet een leger over de nodige hardware beschikken. Dit zijn onder andere de wapensystemen met personeel, munitie, werktuigen en dergelijke. Tanks en infanterie

⁷ Olga Olikier, *Russia's Chechen Wars 1994-2000. Lessons from Urban Combat* (Arlington: RAND, 2001), p. 84.

Combined Arms Warfare (CAW)
De sleutel tot succes op het slagveld

laten samenwerken onder de bescherming van een gordijn van artillerieprojectielen is niet mogelijk als dat leger niet over tanks of houwitsers beschikt. De hardware moet goed zijn (kwaliteit) en in voldoende aantallen beschikbaar (kwantiteit). In het geval van de Russische operaties in Oekraïne zou een waarnemer nogal snel kunnen besluiten dat de Russische verliezen vooral te wijten zijn aan hun oude wapensystemen (kwaliteit). Maar dezelfde types voertuigen werden ook door de Irakezen gebruikt in de Golfoorlog (operatie Desert Storm, 1991). Bij de slag bij 73 Easting leden de Iraakse strijdkrachten inderdaad een verpletterende nederlaag: 9 Amerikaanse M1 Abrams en 12 M3 Bradleys vernietigden er maar liefst 37 Iraakse T72's en 32 gepantserde voertuigen en dat in amper 40 minuten tijd en zonder noemenswaardige eigen verliezen. Toch moeten we hier een belangrijke bedenking bij maken: latere computersimulaties, waarbij de Irakezen wél moderne gevechtstactieken toepasten, gaven aan dat de Amerikaanse dominantie in dat geval heel wat minder groot was geweest. De Amerikanen kwamen nog steeds als winnaars uit de bus, maar virtueel schakelden de Irakezen wel 50 Amerikaanse voertuigen uit. Een leger moet naast de hardware ook de nodige doctrines en tactische voorschriften ontwikkelen om de hardware aan het werk te zetten. Ook hier mogen we de Russen niet te snel degraderen tot tweederangssoldaten. Hun tactische voorschriften, die onder meer verder bouwen op de Sovjettraditie van *deep battle*, lezen behoorlijk modern, met penetraties tot diep in de vijandelijke linies. De Russische strijdkrachten streven vandaag naar *manoeuvring* met tactische voorschriften die er behoorlijk westers uitzien. Sinds de Vijfdaagse Oorlog in Georgië van augustus 2008 hadden de Russen trouwens begrepen dat hun CAW nog steeds niet doeltreffend was, waarna ze grote hervormingen startten.

CAW staat of valt ook met de manier waarop een leger zijn eenheden opbouwt en structureert. De Russische BTG's (*batallion tactical groups*) – snel inzetbare eenheden ter sterkte van 800 à 900 manschappen, samengesteld uit tanks, infanterie, artillerie, drones, eenheden voor elektronische oorlogvoering, logistieke en andere eenheden – zijn op papier fantastische *combined arms*-eenheden die a priori een specifieke opdracht voor een hoger echelon (brigade) zullen uitvoeren, zoals voorhoede of flankhoede. Ook de US Army maakte een overgang van divisies als basiseenheid (te moeilijk ontplooibaar en een te grote logistieke voetafdruk) naar BCT's (*brigade combat team*), *combined arms*-eenheden van zo'n 3000 manschappen opgebouwd rond infanterie, tanks of Strykers. In 2014 maakten de prestaties van de BTG's in de Donbas trouwens veel indruk op westerse waarnemers. Alleen zijn

Combined Arms Warfare (CAW)
De sleutel tot succes op het slagveld

BTG's eigenlijk voorzien voor de uitvoering van één specifieke opdracht voor het hogere echelon, terwijl ze in Oekraïne vooral als losse elementen werden gebruikt zonder hoger echelon. Bovendien ontbraken veel manschappen op het appel, in het bijzonder uitgestegen infanteristen. De BTG's slaagden er niet in om hun tactische voorschriften toe te passen. Dat laatste kan wellicht verklaard worden door de andere elementen van de klassieke DOTMLPF (*doctrine, organisation, training, materiel, leadership and education, personnel, and facilities*): een goed moreel, leiderschap van korporaal en sergeant tot generaal, een bedrijfscultuur gebaseerd op *mission command*, performante transmissiemiddelen, adequate logistieke ondersteuning, goede trainingsmogelijkheden, enz.

© BE Defence

Het is vooral hier dat het schoentje knelt bij de Russische eenheden die strijden in Oekraïne. CAW moet dus intensief ingeoeffend worden. Zo organiseerde het Britse leger recent een MOUT-training waarbij een infanteriepeloton een gebouw fysiek uitkamde, terwijl er virtueel een drone, een sniper, een mortiereenheid en een AH-64 Apache de omgeving beveiligden vanuit simulatoren. De pelotonscommandant moest dus niet alleen zijn manschappen in het gebouw leiden, maar kreeg ook input

van deze assets waarop hij moest reageren. Wanneer de sniper een vijand in het gebouw (virtueel) neerschoot vanuit zijn simulator, ging die man ook werkelijk neer in het gebouw. Wanneer een AH-64 Apache overvlog om luchtsteun te geven, schalde het geluid van zijn motoren door luidsprekers in het gebouw. De debriefing achteraf liet alle stakeholders toe om meteen te overleggen over wat er goed of fout was gegaan. Voorts is ook *mission command* een belangrijk element om CAW vandaag in de praktijk om te kunnen zetten. Voor het Belgische leger is *mission command* de “fundamental command philosophy throughout Belgian Defence”⁸, maar een studie wees uit dat er nog werk aan de winkel is om het concept daadwerkelijk te integreren in de tactische handboeken en trainingsmethodes.

Makkelijker gezegd dan gedaan

De geschiedenis toont enerzijds aan hoe belangrijk CAW is, maar leert ons anderzijds ook dat het niet eenvoudig is om CAW in de praktijk om te zetten. Ten eerste wordt CAW complexer met elke nieuwe capaciteit die geïntegreerd moet worden. Sinds de Tweede Wereldoorlog werd het wapenarsenaal van een modern leger uitgebreid met antitankmissiles, vanaf de schouder afgevuurde luchtdoelmissiles, drones, enz. Hoe meer wapensystemen gesynchroniseerd moeten worden, hoe moeilijker de hele planning wordt en hoe sneller het fout kan gaan. Wat daarbij niet helpt, is het feit dat legers traditioneel conservatieve bastions zijn, met generaals die opvolgers selecteren die op dezelfde manier denken en werken als zichzelf (ook wel eens smalend “*ducks pick ducks*” genoemd)⁹ en waarin groepsdenken, sociaal conformisme, institutionele immobiliteit en weerstand tegen verandering vaak domineren. Legers en militaire structuren zijn net gemaakt om niet te veranderen: “[T]he absence of innovation is the rule, the natural state”¹⁰. *Out-of-the-box* denken om vernieuwingen te omarmen en te integreren in CAW is dus geen evidentie, zoals de geschiedenis al meermaals heeft aangetoond. Meestal leren legers dus op de harde manier: pas na een eerste reeks mislukkingen passen ze zich langzaam (en soms met tegenzin) aan de nieuwe realiteit aan.

⁸ *Belgian Defence Doctrine. Fundamental Principles to Approach Belgian Defence Operations*, 2022, p. 76-77.

⁹ A. Davis, *The Brigade Combat Team (BCT): A Revolution in Organizational Structure*, Muskie School of Public Service (Capstone Paper), 2020, p. 19 en pp. 64-65.

¹⁰ P.E. Snyder, *Revolution or Evolution? Combined Arms Warfare in the Twenty-First Century*, Kansas, Fort Leavenworth (Master Thesis), 1999, p. 7-8.

Daarnaast is CAW in vreedstijd een dure investering. Zo is het makkelijker om eenheden per wapentype te organiseren en te kazerner. Elk wapentype vraagt immers specifieke logistieke voorzieningen en trainingsfaciliteiten. Hoewel het vanuit financieel oogpunt rationeel is om eenheden van eenzelfde type zoveel mogelijk op één platform te centraliseren, is dat vanuit militair oogpunt nefast voor het inoefenen van CAW. Ook voor de opleiding van het personeel vormt CAW een stevige uitdaging. Een bevelhebber die over tanks, infanterie, drones, luchtafweer en genietroepen beschikt, kan maar beter een basisopleiding over hun inzet, middelen en tactieken hebben gevolgd. Trainingen met verschillende wapensystemen en verschillende eenheden zijn duur, want er moet vaak uitgeweken worden naar buitenlandse oefenzones en bovendien legt de training beslag op een volledige eenheid gedurende een langere periode, waardoor andere activiteiten van deze eenheid moeten wijken. Daarnaast zijn er nog beperkingen. Zo is de *span of control* binnen een militaire hiërarchie beperkt: je kan als bevelhebber slechts een beperkt aantal onder-eenheden aansturen zonder het overzicht te verliezen. Meestal gaan we uit van twee tot vijf directe medewerkers, maximaal zeven. Bovendien is de aankoop van de hardware onderworpen aan politieke beperkingen zoals het Belgische dossier over de bewapening van de drones duidelijk maakt. De potentiële aankoop van tanks, kamikazedrones, enz. kan op een veto stoten van één of meerdere politieke partijen. Ten slotte staat een goed uitgevoerde CAW dan wel meestal garant voor succes, toch is het ook geen magische succesformule die altijd en overal zal werken. Oorlogvoering blijft immers onvoorspelbaar: “Friction together with fog, ambiguity, chance and uncertainty will dominate future battlefields as it has in the past.”¹¹

CAW: verleden, heden én toekomst

Een succesvolle implementatie van CAW moet deze hinderpalen dus overwinnen. Dat betekent dat we nog meer moeten hameren op het belang van het concept. Voor de Belgische Defensie is CAW (of het interwapengevecht) geen onbekend begrip. Het vademecum van de infanterie schrijft dat “het interwapengevecht [...] de standaard [is] voor het voeren van close operations.”¹² Er bestaat binnen

¹¹ Geciteerd in: P.E. Snyder, *Revolution or Evolution? Combined Arms Warfare in the Twenty-First Century*, Kansas, Fort Leavenworth (Master Thesis), 1999, p. 8

¹² *Vademecum van de Motorised infanterie*, s.n., s.l., 2020, p. 107. Close operations zijn “operaties gevoerd op korte afstand en met een onmiddellijk meetbaar effect.”

het Competentiecentrum van de Landcomponent (CC Land) een detachement Tactiek Interwapen dat een belangrijke bijdrage levert aan tal van professionele vormingen waarin niet alleen de theorie van CAW en kaderoefeningen aan bod komen (gericht op de planning van operaties), maar ook het verloop van de operaties wordt gesimuleerd op een computersysteem (CSIM) waarin allerlei wapensystemen zoals artillerie, drones of verkennings-elementen zijn geïntegreerd. De oprichting van de Belgische gemotoriseerde brigade, die voortaan ook de steun- (*support*) en gevechtssteuneenheden (*combat support*) onder haar vleugels heeft, is evenzeer een belangrijke stap in de goede richting. Voorts moeten de kleine en grote trainingsperiodes veel aandacht blijven schenken aan de samenwerking tussen verschillende wapens en componenten. Deze training moet op alle niveaus plaatsvinden (van pelotonsniveau zoals het MOUT-experiment in Groot-Brittannië tot op het niveau van grote eenheden). Als dat niet gebeurt, gaat de CAW-expertise snel verloren: “While having high technology weaponry and sound tactical doctrine are certainly important, unless armies conduct large scale *combined arms* training on a regular basis they will quickly lose proficiency in how to plan and synchronize tactical operations.”¹³ Tegelijk zou de Belgische Defensie ervoor kunnen kiezen om *combined arms* nog meer expliciet naar voren te schuiven als een fundament van onze strijdkrachten, zoals de US Army dat deed. Dit kan ervoor zorgen dat CAW voortaan nog meer deel wordt van het DNA van de hele Belgische Defensie. CAW is immers niet enkel een zaak van landstrijdkrachten (luchtsteun of steun vanop zee komen frequent voor) of van gevechtseenheden alleen. Dat laatste leren we opnieuw uit het Russisch-Oekraïense conflict. De Russische logistieke konvooien die in maart 2022 ten prooi vielen aan Oekraïense lichte eenheden, maken duidelijk dat steuneenheden en infanterie moeten kunnen samenwerken en vechten. Een moderne strijdmacht moet reeds in vreedetijd werk maken van permanente *combined arms*-eenheden die samen leven en trainen. De toenemende verstedelijking vormt daarbij een bijkomende uitdaging. Legers van de toekomst moeten die strijd in de steden niet langer schuwen, maar omarmen en er oplossingen voor zoeken. Een deel van de oplossing voor deze stedelijke oorlogvoering (urban warfare) ligt opnieuw bij CAW. Zo leerde het Modern War Institute uit de casestudy van Stalingrad (1942) dat “[t]he importance of combined arms in urban operations was clearly one of the most important lessons demonstrated” en dat “[c]ombined arms teams—armor, infantry, engineers, and fires from artillery and mortars—must be trained together to achieve

¹³ J.W. Reed, *Combined Arms Warfare in the 21st Century: Maximizing the capability of U.S. Army Future Combat System Equipped Brigade Combat Teams to Conduct Combined Arms Operations*, Kansas, Fort Leavenworth (Master Thesis), 2008, p. 75.

Combined Arms Warfare (CAW)
De sleutel tot succes op het slagveld

the high level of cooperation, teamwork, and tactical capability required by high-intensity combat in dense urban terrain”¹⁴. Ten slotte is afschrikking (*deterrence*) niet alleen een nucleair verhaal. Ook geloofwaardige conventionele strijdkrachten maken deel uit van het pakket aan maatregelen dat een potentiële vijand ervan moet weerhouden om ons aan te vallen. De luchtmacht en *Special Operations Forces* (SOF) alleen zullen het niet redden: er zullen altijd conventionele landstrijdkrachten nodig zijn. De geloofwaardigheid van een leger staat of valt dus met de CAW-capaciteiten van zijn eenheden. Het belang van CAW is niet zomaar een les uit het verleden; het is ook de way ahead voor de toekomst: “Success in modern conventional warfare is determined by a combination of effort, environment and – to an extent – luck. However, the most important determinants of victory are the actions of combined arms units. Only these units, in cooperation with other branches of arms and other military services, can perform the full spectrum of defensive and offensive tasks.”¹⁵

Trefwoorden: Combined Arms Warfare, oorlogvoering, geschiedenis

¹⁴ J. Spencer en J. Geroux, “Case Study #1 – Stalingrad”, 06/08/2021 (<https://mwi.usma.edu/urban-warfare-project-case-study-1-battle-of-stalingrad/>).

¹⁵ L.W. Grau en Ch.K. Bartles, Getting to Know the Russian Battalion Tactical Group, www.rusi.org, 14/04/2022 (<https://rusi.org/explore-our-research/publications/commentary/getting-know-russian-battalion-tactical-group>).